

Boros Imre: Leleplez?dött a piacverseny-dogma

2014 december 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Bajaink szaporodó számát és okát a nagyszámú versenyideológus azzal indokolja, hogy még mindig nem vagyunk elég versenyképesek.

Az elmúlt több mint negyedszázad gazdasági közbeszéde kizárólag arról szólt, hogy hazánk is részévé vált a szabad versenyre épül? nyitott világgazdaságnak, kapcsolódik a világpiachoz, amelynek munkamegosztásában való eredményességünket nagyban segíti a hazánkba betelepéd? nemzetközi befektet?i t?ke. Lám-lám, exportunk máris a korábbi négyszeresére n?tt. A piaci verseny rendet tesz, a hatékony fennmarad, a gyenge elbukik, ami így van rendjén – szól a versenyverdikt.

Bajaink szaporodó számát és okát a nagyszámú versenyideológus azzal indokolja, hogy még mindig nem vagyunk elég versenyképesek. A piaci versenyben pedig csak akkor tudunk igazán eredményesek lenni, ha alacsonyak, tehát „versenyképesek” nálunk a munkabérek. A versenymantra ikertestvéreként azonos gyakorisággal fordult el? az állam ostromozása.

Mindenekel?tt az ikermantra alaptétele, hogy az állam rossz gazda, az állam korrupt is – ezt ismétlik naponta –, de az a legnagyobb baj vele, hogy sokba kerül a fenntartása. Az állam vonuljon ki a gazdaságból. Végül, de nem utolsósorban az állam púp a háton, mérete, m?ködése az egészséges versenyt akadályozza. (Érdemes a válság kitörése után létrejött Reformszövetség téziseit átlapozni, amelyekben bal- és jobboldali reformmantra volt egyaránt az állam káros szerepe.) Kíváncsi, hogy az állam, ha a tulajdonaiból már kiszállt, fokozatosan, de ha lehet, gyorsan szálljon ki a gazdaság m?ködtetésének szabályozásából is, valósuljon meg a dereguláció, mert a sok szabály is útjában van az egészséges szemlélet? versenynek, tehát a hatékonyságnak.

A piaci verseny f?templomából, az Egyesült Államokból 2008-ban indult pénzügyi válság máig sem gyógyuló sebeket hagyott az európai gazdaságokon, gyakorlatilag megsz?nt a növekedés, miközben az Egyesült Államokban mára már ígéretesen újraindult. A versenydogma-szemlélet szerint tehát növelni kell az európai gazdaságok versenyképességét. A tradicionális dogmahív? országokban ez a hagyományos módszerekkel sehogyan sem megy, a hevenyészetten unortodoxnak mondott megközelítés azonban, amelyet hazánk is alkalmaz, eredményre vezetett. Talán éppen azért, mert szakított a negyedszázados, katasztrófába torkolló versenydogma-szemlélettel, talán azért, mert rájött, hogy amit a neoliberais dogmatika szabad versenynek mondott, az nem szabad, de végképpen nem verseny. Hanem illegitim nemzetközi csúcsszerepl?k által gyanútlan vagy beavatott kormányzati tényez?k és behódolt nemzetközi szervezetek közrem?ködésével kialakított, magánérdek? protekcionizmus, a valós verseny legtökéletesebb akadály.

Erre a felismerésre világított rá a Jean-Claude Juncker volt luxemburgi miniszterelnök és pénzügyminiszter, az Európai Bizottság elnöke elleni bizalmatlansági indítvány. Ma már széles körben ismert, hogy Luxemburg – és még jó néhány adóparadicsom – abból él, hogy a más országokban megtermelt értékek után fizetendő adók alapjának egy jó részét kreatív könyveléssel eltünteti, és Luxemburgban jeleníti meg bevételként. Az adócsalás nemzetközi méretű legalizálásában Luxemburgot és más adóparadicsomokat nemzetközi tekintélyű könyvvizsgálók, jogászok segítették. Az adóparadicsomokban pihentetett összegeket pedig harmincezermilliárd euróra becslik. A gondos „szakmai megalapozás” miatt volt bátorsága Junckernek azt állítani, hogy törvényesen járt el. (A kérdést, hogy az erkölcsnek mereven ellentmondó törvényeket ki hozatta, fel sem tették, ezért máig megválaszolatlan.) A legalizált keretben Luxemburgban a közreműködő nagy cégeket kis adótétellel jutalmazták, azaz az elcsent pénzen megosztottnak. A „nagy híreket” a vesztes országokban is közreműködtek a harácsolást legalizáló szabályok és egyedi alkuk megalkotásában. Így a termelést alig folytató Luxemburgban a világ legnagyobb egy főre jutó nemzeti összterméke jött létre a maga százezer dollár feletti értékével.

Ebből pedig bőven jut a félmilliónyi luxemburgi polgár jólétének finanszírozására. (Hazánkban az érték tizenötezer dollár alatti.) Az adóbevételei jó részétől ily módon távol tartott országoknak, mint amilyen hazánk is, fűhet a fejük a liberális versenydogma okán, hiszen a hiányzó adóbevételeket valahonnan pótolni kell, jöhet tehát a hazai vállalkozások újabb adóterheinek bevezetése, az állami alkalmazottak fizetésének csökkentése, vagyis a liberális versenydogma nyelvezete szerint jöhetnek „az elkerülhetetlen strukturális reformok”. A pénzügyi válságnak hála – és főként annak, hogy a versenydogma ezúttal nyugati országokat is érzékeny testrészen talált telibe – a luxemburgi és egyéb adóparadicsomok ügye hivatalosan leleplez?dött le, tovább a szűnyeg alá söpörni már nem lehet.

Túl sokan vannak már, akik az ügyet felszínen tartják. A Juncker megválasztását kieresztet?k és neki a megabotrány ellenére is bizalmat szavazók pedig nem tehetnek mást, mint hogy jó képet váganak a dologhoz, és a hajdani adóoptimalizáló bajnokot adózsongló?ból félelmetes adóellen?rré maszkírozzák, aki majd szétcsap az adócsalók között. Pozitív üzenete is van a botránynak részünkre, hogy jó úton járunk, adóztatni ott kell, ahol vannak jövedelmek, de a jövedelmeket előbb meg is kell találni. Ehhez vagy arra van szükség, hogy a korábbi adóoptimalizálás hazai segéde?i is Juncker módjára anyagnak álcázzák magukat, vagy ha másként nem megy, távozzanak.

Boros Imre – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD

A trianoni gyalázatról tabumentesen

Ajánló